

Blahoslavená Zdenka, plná nádeje!

Minule sme hovorili o bl. Zdenke ako vzore pevnej viery a dnes pokračujeme ďalšou invokáciou, ktorá znie: Bl. Zdenka, plná nádeje. Je zaujímavé, ako viera a nádej spolu úzko súvisia. K tomu sa dostaneme. A zaujímavé je tiež ako si to Boh opäť načasoval do obdobia, kedy začíname nový kalendárny rok.

Nádej a viera

Nádej je vždy spojená s vierou. Thomas Fuller: hovorí, že: „Nádej je obruč, ktorá nedovolí srdcu, aby puklo. “

Americký spisovateľ Robert Lee Fulghum tvrdí, že: „Nádej vždy spôsobí, že uveríme. Môžeme povedať, že viera sa prelieva v nádej, alebo že nádej je výsledkom viery.

Vzťah viery – nádeje a lásky

Môžeme povedať, že viera je zopnutím rúk človeka k Bohu.

A ak je viera zopnutím rúk človeka k Bohu, nádej je láskyplným otvorením Božej náruče každému človeku.

Tak ako otec s láskou objíma svoje deti, tak Nebeský Otec objíma nás. Medzi vierou človeka a nádejou danou Bohom človeku je tmelom láska.

Nádej umiera posledná

Existuje jedno latinské príslovie, ktoré znie: Spero, dum spiro a znamená: Dúfam, pokiaľ dýcham. Resp. aj jeho ekvivalent Nádej umiera posledná.

Ak človek vsadí čísla v športke, dúfa, že vyhraje. Jeho nádej s pravdepodobnosťou jedna k x-miliónom umrie s okamžikom zlosovania.

Ak človek dúfa, že jeho obľúbený futbalový klub vyhraje, jeho nádej začne umierať za stavu päť nula pre súpera.

Nádej ako Boží prísľub

Nádej je sľub Boha človeku. Nádej dáva Boh ľuďom ako odmenu za to, že v neho veria.

Čím pevnejšiu má človek vieru v Boha, tým viac sa nádej v splnenie Božieho prísľubu mení na istotu.

Skutočná nádej

Skutočná nádej sa teda skrýva v Božom prísľube večného života. On obetoval svojho Syna, nechal Krista pribiť na kríž kvôli nám – kvôli každému človeku. My sme teda povinní stať sa hlásateľmi tejto nádeje.

Preto nádej veľmi súvisí s cieľom, ktorý je pred nami. Ak človek cieľ nemá, je ako „Bludný holanďan“, ktorý podľa povesti zo 14. stor. uzavrel zmluvu s diablom, nesplnil ju a ten mu odobral dušu, ale ponechal telo. A tak blúdi bezcieľne po zemi. Len tak pre zaujímavosť - tento príbeh inšpiroval Gora Verbinského k natočeniu Pirátov z Karibiku.

Najväčšia zbraň diabla je znechutenie - beznádej...

Jeden údajný experiment, ktorý skúmal vplyv nádeje na chovanie myši zistil, že myš, ktorú ponorili do vody, utopila sa za osem minút. Ak myš, ktorú ponorili do akvária s kúskom dreva, vyškrabala sa naň a prežila. Získala skúsenosť nádeje, že môže prežiť. Keď bola hodená do vody, mala šancu sa zachrániť. Potom ju hodili znova bez drevka. Myš v sile nádeje, ktorú získala, dokázala plávať celých osem hodín, až pokým sa utopila. Inými slovami: Deriváciou nášho pozemského života vidíme smer nášho života večného. Túto deriváciu určuje z veľkej časti čnosť nádeje.

Akú nádej teda môžeme ponúknuť dnešnému svetu? V čom spočíva naša nádej? Kde sa jej učiť?

Je tu niekoľko ponúk, kde sa učiť nádeji a rozvíjať ju.

1. Modlitba ako škola nádeje

Prvé a základné miesto, kde sa učíme nádeji, je modlitba. I keď ma už nikto nepočúva, Boh ma ešte počúva. Ak už nemôžem s nikým hovoriť, na nikoho sa obrátiť, k Bohu môžem vždy hovoriť. Ak tu už nie je nikto, kto by mi pomohol tam, kde ide o potrebu alebo očakávanie, ktoré presahuje ľudskú schopnosť

2. Činnosť ako škola nádeje

Dôležité je vedieť, že môžem ešte stále dúfať, i keď pre môj život a v danom okamihu navonok už nemám v čo dúfať.

Len veľká nádej-istota, že napriek všetkým neúspechom môj osobný život a celé dejiny chráni nezničiteľná moc Lásky, a vďaka nej a pre ňu majú zmysel a sú dôležité, len taká nádej môže v takýchto chvíľach dodať ešte odvahu konať a napredovať.

Môžeme otvoriť nás i svet, aby vstúpil Boh: dobro, pravda a láska. To robili svätí, keď ako „Boží spolupracovníci“ prispievali k spásu sveta (porov. 1 Kor 3, 9; 1 Sol 3, 2). Náš život a svet môžeme oslobodzovať od zla, ktoré by mohlo zničiť prítomnosť i budúcnosť.

3. Utrpenie ako škola nádeje

Podobne ako činnosť aj utrpenie je súčasťou ľudskej existencie. Pochopiteľne treba robiť všetko na umenšenie bolesti, zabrániť, nakoľko je to možné, utrpeniu nevinných, tíšiť bolesti, pomáhať prekonať psychické utrpenia. Všetko sú to povinnosti tak spravodlivosti, ako aj lásky, ktoré považujeme za základné požiadavky kresťanskej existencie a každého opravdivo ľudského života.

Môžeme sa snažiť utrpenie zmenšovať, bojovať proti nemu, ale nemôžeme ho odstrániť. Práve tam, kde sa ľudia v snahe vyhnúť sa každému utrpeniu usilujú vymaniť sa zo všetkého, čo by mohlo spôsobovať bolesť, tam, kde sa chcú vyhnúť námahe pravdy, lásky a dobra, sklzájú do prázdneho života, v ktorom možno takmer neexistuje bolesť, no o to viac tam dolieha temný pocit nedostatku zmyslu života. Vyhýbanie sa utrpeniu ani útek pred bolesťou neprináša človeku uzdravenie. To prináša len schopnosť prijať súženie, dozrievať v ňom a nachádzať jeho zmysel prostredníctvom zjednotenia sa s Kristom, ktorý trpel s nekonečnou láskou.

V našich rozmanitých utrpeniach a skúškach potrebujeme vždy aj naše malé či veľké ľudské nádeje, láskavé návštevy, uzdravenie vnútorných i vonkajších rán, kladné vyriešenie krízy atď. V menších skúškach môžu stačiť aj tieto druhy nádeje. Avšak v naozaj ťažkých skúškach, v ktorých musím sám urobiť definitívne rozhodnutie, postaviť pravdu pred blahobyť, kariéru či majetok, vtedy sa stáva nevyhnutnou pravá, veľká nádej, ktorou je Boh.

Od koho sa učiť nádeje?

Od svätých, svedkov a svedkov, mučeníkov, ktorí sa plne darovali, v malých každodenných alternatívach dávali prednosť dobru pred pohodlím.

Schopnosť trpieť z lásky k pravde je mierou ľudskosti. Táto schopnosť trpieť však závisí od druhu a miery nádeje, ktorú nosíme vo svojom vnútri a na ktorej staviame. Svätí mohli prejsť svoju cestu života takým spôsobom, akým ju prešiel pred nami Kristus, pretože boli naplnení veľkou nádejou. **Takou bola naplnená aj sr. Zdenka.**